

csolataik révén úgy járatják le a magyarságot vagy a nemzetit, ahogyan akarják.

A *nemzeti értelmiség* abban a hitében, hogy a nemzet a „jobbjaiban” él, hogy a nemzet szellemi színvonalat jelent, hogy a nemzetet öntudata és hivatástudata alkotja, hogy a túlélés és megmaradás érdekében utat vagy utakat kell keresnie, most egymást keresi.

Aki a nemzet sorsáért valaha felelősséget érzett, szoruló mellkassal szemléli, hogy a magyar nép erkölcsiségét a negyven plusz két év alatt lebontották: ezt mutatja a magyar értelmiség vázolt állapota, az iszákosság és öngyilkosságok statisztikája, a családok felbomlása, a születésszám csökkenése, a „gyermek árának” a rendezetlensége, a parlamenti közjátékok, a nemzeti vagyon kiszélesítése és újraszétosztása közötti visszasságok, a munkanélküliség kezelése, a kárpótlási törvény és folyamatának a vajúdtatása, a médiacirkusz etc.

A nép-nemzet sorsát az adószágszolgálat illetén vállalása megpecsételte. Nem tudtak olyan alkut kötni, amely a magyar agrárpari ágazatot felemelne volna. Nyereséges termelő és kereskedelmi vállalatok feleslegesen gazdát cseréltek. Látszólag még a tulajdonban lévő termelési eszközöket, a még működő termelési egységek szorításával lenullázzák. Létrehoztak egy bankrendszert, amely államot képez az államban.

A nép elszegényedése fokozódik, a fiatalok helyzete egyre kilátástalanabbá válik. A népességcsökkenés és a lakosság elöregedése rettentő demográfiai válsággal fenyeget. A kormányzópártok hite az elmúlt két év történései miatt megrendült, elvtelen paktumokra és alkukra derült fény. Az ellenzék bebizonyította, hogy a nemzet ellensége, fékezte a kibontakozást, a parlament és a kormányzat tevékenységét. Ha a nemzeti értelmiség nem találja meg a módját annak, hogy a képviselők, a kormány tagjai és a nepperek körmére nézzen, ha nem tudja fékezni a nemzet ellenségeit és megnyerni a közömbösöket, akkor az 1000 éves magyar nemzet rövidesen elsüllyed a szomszédos népek (krokodil) könnyhullatása közepette.

Feingold Áron

Válasz egy alattomos kritikára

Amivel a hősöknek és az áldozatoknak tartozunk

Sortűz a HM előtt címmel jelent meg egy könyv a Zrínyi Kiadó gondozásában tíz szerző munkájaként (egy anonimot is beszámítva). Dicsőséges történelmünk egy még ismeretlen epizódjával foglalkozik, 1956. október 24-i történésekkel, a HM előtti sortűz eseményeivel. A könyvet 5000 példányban adták ki. A legnagyobb példányszámú napilapunkban *Eörsi László* történész 1993. február 9-én közel fél oldal terjedelemben *mesének* címkézte a könyvben leírt történeteket, és *dr. Berki Mihály* nyugállományú vezérőrnagy életútjával foglalkozott, azzal az *egyértelmű alattomos, de könnyen felfedhető* szándékkal, hogy ezzel megingassa az olvasókat a könyvben leírt adatok hitelességét illetően. A zaj/jel viszony könnyen kiszámítható: a könyv példányszámával osztani kell a Népszabadság példányszámát, vagyis (kb) $300\,000 : 5\,000 = 60$, azaz olyan *óriási viszonyszám* jött ki, amely garantálja, hogy Eörsi László kétkedő történészünk mese jelzővel kifejezett „vizsgajegy” meghazudtoljon szemtanúkat, tényeket és tudományos kutatókat.

Mert az igaz, hogy Eörsi történész még *semmi számottevő* munkával nem rukkolt ki a nyilvánosság elé, de feltételezhette, hogy hírnevet és elismerést kritikai észrevételeivel is képes lesz kivívni, csupán oda kell helyezkedni, ahol „veszlik a lapot”, méghozzá a nagy példányszámú lapokat!

A pártatlan és objektív MTV sem tétlenkedett! Az említett Eörsi-féle cikkekse megjelenését követően azonnal „körözték” Berki tábornokot, hogy a NAP TV-ben üljön össze egy kis tereferére Eörsi Lászlóval, biztosítják *Juszt László* riportert úr szíves közreműködését. Megígérték Berki tábornoknak, hogy *harminc perc* műsoridőt kapnak, amelyből 17–18 percet tisztességesen be is tartottak...

A tv közreműködésével a zaj/jel viszonyszám értékének további növelésére számítottak, hiszen a riportert első kérdéséből kitűnt, hogy nem annyira az 1956-os HM előtti sortűz érdekelte az *Eörsi–Juszt-féle* párost, hanem Berki tábornok karhatalmista múltja, az MSZMP-be való visszavételének sztorija (a kizárása és alacsonyabb beosztásba helyezése azért nem érdekelte őket, mert ezek a mozzanatok nem illettek bele

az általuk bemutatandó mozaik-képbe). Nem a duón múlt, hogy a *viszonyszám nem növekedett*, viszont *Juszt Lászlón*, hogy meredeken nem csökkent tovább, mert rutinos ügyességgel berekesztette (a megígért idő előtt) a „szívélyes” beszélgetést.

Eörsi történész felkérhette volna – például – *Józsa Miklós* alezredes szemtanút is mérhetetlen kíváncsiságának kielégítésére, viszont *Józsa Miklós* nem volt a karhatalomban, nem lett tábornok, sehogy sem passzolt be abba a pakliba, amellyel a könyv hitelét (hitelességét) megingathatta volna.

Eörsi történész gyatra kutatási munkájára vall, hogy azzal sem volt tisztában, milyen körülmények között készült Berki tábornok 1989-ben megjelentetett könyve (Hadseg vezeték nélkül), miért nem volt benne a HM előtti sortűz. Szinte restellem, hogy ki kell oktatnom egy történészt mérnök létemre, de ne legyen meglepődve; 1956-ról még nagyon sok mindent nem írtak meg! A kádári korszakban annyit hazudtak róla, hogy nem csoda, megzavarta Eörsi úr esztét és képtelen felfogni, hogy ha valamiről eddig még nem írtak, az nem jelenti azt, hogy nem is történt meg. Az idő – sajnos – nagyon eltelt, sokan meghaltak, külföldre távoztak vagy egyszerűen félnek(!) megszólalni! Félnék, mert nemcsak kétérdők vannak, hanem ellendrukkerek és revansra várók is!

Az sem teljesen megnyugtató, amit Eörsi történész írt silány kis tanulmányában, illetve cikkében: „... a HM elé érkező, ismeretlen szándékú civilek konkrét fenyegetést jelentenek az objektumra és a benne tartózkodó személyekre, tehát *indokolt lehet, hogy minél hamarabb kiküszöböljék ezt a veszélyt*. A szolgálati szabályzat szerint ugyanis ebben az esetben – bármielyen fájdalmas is ez a gondolat – *a tragédia bekövetkezését döntő részben a „fegyvertelen” civilek meggondolatlansága idézte elő*” (kiemelés tőlem).

Nagyobb – finoman fogalmazva – *marhaságot* nehezebb lett volna kiiznani ötvenhatos forradalmunk egy mozzanatának *történelmi értékeleskor*. *Ki kell, hogy ábrándítsam Eörsi urat, ilyen szolgálati szabályzat nincsen és nem is volt a Magyar Néphadseregben sem!*

Felvonulókra és fegyvertelen civilekre *csak a gyilkosok lövöldöznek!!!* Ezt semmiféle veszélyzettségi fokkal *nem lehet megideologálni*. Illetve – miként a példa mutatja – lehet, de meg kell nézni, hogy ki írja, milyen célból és hol jelentetik meg!

Arany János csodálatos szép versét, a Családi kört, 1851-ben állítólag azért nem akarta közölni a Phönix kiadó, mert a 85. sor így hangzott: *Beszél a szabadság dicsőséges véres napjairól*. A költő akceptálta a kiadó gondját és módosította a szöveget.

Eörsi úr világosan és érthetően elmarasztalta a szerzőket és a kiadót. Szerencsére nem lett bevonva a könyv és nem kell módosítani a szöveget. Talán ma már irhatnak a *„dicsőség véres napjairól”* és nem kell tartani olyan történész kutatóktól, akik *mások kutatómunkáját* találják meg, de valamilyen felkészültségi vagy érzelmi okokból kifolyólag képtelenek azt megérteni, elemezni és vizsgálni. Az ilyen kutatók számára adott az érvényesülés egyetlen lehetséges módja; mások eredményeinek felhasználása és bírálata, valamint életútjuk „szimatolgatása”, ha kell a csecsemőkorukig visszamenőleg.

Ha Eörsi úr meséket akar olvasni, akkor vegye kézbe Andersen és Grimm könyveit vagy Berecz János Ellenforradalom tollal és fegyverrel című remekművét. A kutatókat, a szemtanúkat és a visszaemlékezőket pedig próbálja megérteni az esetleges – vélt – pontatlanságukat, tudniillik *akkor és ott, a HM előtt* –, többek között – *lőttek is(!)*, tehát nem mindenki tudott *jegyzetelni* vagy *létárt készíteni* a halottakról, a sebesültekről és a sebesülések súlyossági fokairól.

Amennyiben mindezeket képtelen megérteni, akkor viszont felejtse el az egészet, mert ezen a területen *sohasem lesz sikerélményben része!*

Az MTV-től pedig várjuk *Juszt László* riportert úr által megígért folytatást. Azzal a kutatói konokszálgal és elhivatottsággal, amellyel a svédok keresik – a mai napig – *Raoul Wallenberg* nyomait és amellyel *tartozunk a forradalom hőseinek*, áldozatainak, valamint saját magunknak is.

Bokor Imre